

ΒΙΟΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εκεί που δεν το περιμέναμε, η εξάπλωση ενός θανατηφόρου ιού γίνεται ξαφνικά η πραγματικότητα όλης της ανθρωπότητας. Η επίγνωση της θνητότητάς μας οξύνεται από τη μια στιγμή στην άλλη, η ανάγκη του αυτοπεριορισμού επιβάλλεται οριζόντια και μας αφορά όλους και όλες, ο ρυθμός της ζωής μας διακόπτεται απότομα. Ωστόσο, τι μεταδίδεται πιο γρήγορα; Ο ιός, ο φόβος ή η αλληλεγγύη και η αλληλοβοήθεια; Πλέον η ζωή προβάλλει ξεκάθαρα τα αιτήματά της. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης στην οποία βρίσκεται η ανθρωπότητα καθιστά σαφές το εξής: η ύπαρξη της ζωής είναι ασύμβατη με τον αγριανθρωπικό και παρασιτικό νεο-φιλελευθερισμό, που βυσοδομεί πάνω και μέσα στα σώματα, τα μυαλά και τις ψυχές μας.

Ποιός μπορεί πλέον να ισχυριστεί ότι η Υγεία είναι εμπόρευμα κι επομένως πρέπει να πωλείται και να αγοράζεται; Ποιος μπορεί πλέον να ισχυριστεί ότι οφείλουμε με κάθε κόστος να υπηρετούμε τους αδυσώπητους νόμους της αγοράς με τα γνωστά μότο “business as usual” και “ο θάνατος σου η ζωή μου”; Την ώρα που ο κόσμος μετατρέπεται με ρυθμούς γεωμετρικής προόδου σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, θα αφεθούμε να γίνουμε βορά στην τρομοϋστερία των μέσων ενημέρωσης, θα δεχτούμε να μετατραπούμε από έλλογα όντα σε φοβισμένα αγρίμια, με μόνη έγνοια την προσωπική επιβίωση;

Η προσφυγική κρίση που μένεται εδώ και χρόνια αποτελεί το μέγιστο πείραμα ελέγχου των πληθυσμών. Και τώρα η πανδημία. Αν πρέπει προς το παρόν να αυτοπεριοριστούμε στο σπίτι – όσοι/ες από μας διαθέτουν σπίτι – τα δημοκρατικά μας αντανακλαστικά δεν μπορούν να αυτοπεριοριστούν. Η φαντασία και η επιθυμία δεν μπορούν να αυτοπεριοριστούν. Ας αρχίσουμε να προετοιμαζόμαστε για την επόμενη μέρα από την πανδημία, όταν θα χρειαστεί να διεκδικήσουμε εκ νέου όλες τις διαστάσεις του ζωτικού μας χώρου. Εδώ και τώρα, όμως, η αίσθηση της θνητότητας που μας διαπερνά, μπορεί να αποτελέσει έναυσμα αναστοχασμού και συνειδητοποίησης για την ανάγκη της αλληλεγγύης, της διεκδίκησης ενός ριζικού μετασχηματισμού των όρων της ζωής μας! Για να ζήσουμε πλέον ζωές αξιοβίωτες και αξιοπρεπείς, χωρίς ίχνος καταπίεσης, εκμετάλλευσης και ταπείνωσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Η κοινωνική αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια μπορούν να νικήσουν την ιατρικοποίηση της ζωής, τον έλεγχο πάνω και μέσα στα σώματά μας. Το ότι οι συνθήκες απαιτούν να είμαστε στο σπίτι, δεν σημαίνει ότι δεν έχουμε φωνή. Βιώνοντας αυτή την πρωτοφανή πλανητική δυστοπία, η ανάγκη για διεκδίκηση του ανθρώπινου μέσα στον άνθρωπο μπορεί και πρέπει να μεγιστοποιηθεί. Η τωρινή στέρηση της ανθρώπινης επαφής, δεδομένη λίγες μέρες πριν, μπορεί να ωθήσει στη σφαίρα του συνειδητού τη ζωτική της σημασία. Η επικοινωνία με τον Άλλον, η στήριξη, η εμπύχωση του Άλλου που έχει ανάγκη, δεν είναι ασαφείς ηθικοπλαστικές αρχές. Πλέον μπορούμε να ξανασκεφτούμε με όρους Ανθρωπισμού, δεν είναι

γραφικότητα, ούτε νεο-ρομαντισμός, αλλά ζήτημα ζωής ή θανάτου.

Καθώς δίνεται η μάχη για την υγεία και τη ζωή, χρειάζεται παράλληλα να δοθεί και η μάχη να κρατήσουμε όρθιο τον ανθρώπινο πολιτισμό, να κρατήσουμε ζωντανό το ΕΜΕΙΣ, να αναλάβουμε την πρωτοβουλία, να δημιουργήσουμε όρους έμπνευσης και δημιουργικότητας, χώρους όπου τα όνειρα θα μπορέσουν να αναπνεύσουν, ώστε να φανταστούμε μια ατομική και συλλογική ζωή χωρίς φόβο, μια ζωή από κοινού, που αντιμάχεται όλες τις δυνάμεις του θανάτου!

Σάββας Στρούμπος